

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.786 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Lezginse etnische origine, afkomstig uit de republiek Dagestan, Russische Federatie.

Van 1989 tot 2003 was u woonachtig in Almaty, Kazachstan. U had toen ook het Kazachs staatsburgerschap.

In de zomer van 2001, toen u met uw echtgenote, (N. A.), (OV 5.787.959), bij uw ouders in het dorp Kasumkent, republiek Dagestan, Russische Federatie, op bezoek was, leerde u de islamitische geloofsgemeenschap van Anguta Ayub Omarov (OV 5.055.015) kennen, via een dorpsgenoot Abdullah, ook (E. B.) (OV 6.225.430) genaamd.

U bezocht die zomer deze geloofsgemeenschap, die in hoofdzaak gevestigd was in de stad Astrakhan. U ontmoette er (M. G. A.) (OV 5.687.321) de adjunct van Anguta Omarov. Anguta Omarov was intussen de Russische Federatie ontvlucht.

Voortaan respecteerte u strikt islamitische gedragsvoorschriften.

Daarna keerde u naar Kazachstan terug.

In december 2001 werd u door twee agenten in burger tegengehouden aan een sporthal en meegenomen naar een u onbekend overheidsgebouw in Almaty. De agenten eisten dat u uw lidmaatschap van de geloofsgemeenschap van Astrakhan zou opgeven. Ze uitten bedreigingen en beledigden u. Uw vingerafdrukken werden genomen. Na enkele uren werd u vrijgelaten.

Begin mei 2002 werd u uit een sporthal gehaald en door vier politieagenten meegevoerd naar hetzelfde gebouw waar u voorheen werd vastgehouden. U werd geslagen. Men uitte bedreigingen. Na een uur werd u vrijgelaten.

Voortaan liet u na de sporthal nog te bezoeken.

In oktober 2002 kwamen twee agenten in burger naar uw woning. Zij stelden u voor de keuze: ofwel zou u het land verlaten ofwel worden gearresteerd. Zij beledigden u en gingen weg.

U besloot Kazachstan te verlaten. In de lente van 2003 vertrok u met uw gezin naar het dorp Kasumkent (Republiek Dagestan) waar u introk bij uw ouders, (V. N.) en (V. R.) (OV 6.204.685).

In juli 2003 vroegen uw echtgenote en u het Russisch staatsburgerschap aan bij de bevoegde Russische autoriteiten.

In augustus 2003 werd u op straat samen met een geloofsbroeder tegengehouden door de lokale politie en meegenomen naar het lokale politiebureau. Men eiste er dat u uw banden met de geloofsgemeenschap van Astrakhan zou verbreken. U werd geslagen. U werd nog dezelfde dag vrijgelaten.

In januari 2004 kwamen twee politieagenten u thuis halen met de uitleg dat u mee moest naar het politiebureau met betrekking tot de Russische paspoorten die u had aangevraagd. In het politiebureau werd u echter uitgescholden en opgesloten. Na drie dagen kwam u vrij na bemiddeling door uw vader.

In mei 2004 werd u samen met een geloofsgenoot op straat tegengehouden door de politie. U werd meegevoerd naar de politieafdeling waar u werd geslagen en beledigd. Nog diezelfde dag werd u vrijgelaten.

In de herfst van 2004 werd u opnieuw thuis opgepakt door de politie. U werd vijf dagen opgesloten in de politieafdeling. U werd er beledigd. Uw vader regelde uw vrijlating.

Aanvang november 2004 verkreeg u na het betalen van een steekpenning het Russisch staatsburgerschap voor uw gezin en u.

In december 2004 ontving u het gevraagde Russisch internationaal paspoort.

Nadat ook uw echtgenote in februari 2005 haar Russisch internationaal paspoort had verkregen, trok u per vliegtuig met uw gezin naar Moskou waar u tijdelijk verbleef op het adres van een kennis (K.), die u door de geloofsgemeenschap in Astrakhan was aangewezen. U leefde er ondergedoken tot (K.) voor uw gezin en u de verdere reis uit de Russische Federatie had geregeld. U gaf de beide internationale paspoorten af aan deze (K.) en zag ze sindsdien niet meer terug.

Op 26 juli 2005 verliet u met uw gezin per auto de Russische Federatie.

Op 28 juli 2005 kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Intussen hebben op 14 januari 2008 ook uw ouders, (V. N.) en (V. R.) (OV 6.204.685), een asielaanvraag ingediend in België. Zij zijn intussen ook lid geworden van de geloofsgemeenschap van Astrakhan waartoe u ook zelf behoort. Zij werden vervolgens door de autoriteiten bezocht en bedreigd. Zij werden ook over u bevraagd. Zij hebben bijgevolg uiteindelijk de Russische Federatie verlaten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: de Russische binnenlandse paspoorten van uw echtgenote en u, een huwelijksakte, de geboorteaktes van uw twee zonen, een staatsburgerschapattest voor uw zoon (I.), een rijbewijs, een identiteitsbewijs van u als Master of sports."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Voorafgaand zij erop gewezen dat gezien uw Russisch staatsburgerschap uw asielaanvraag dient te worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie. De verklaarde asielproblemen met de autoriteiten van en in Kazachstan kunnen dan ook niet binnen het bestek van deze asielaanvraag in aanmerking worden genomen.

Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel te worden beoordeeld.

Uit uw persoonlijke verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie diende te verlaten omdat u een ernstige vervolging door de Russische autoriteiten vreesde omwille van uw lidmaatschap van de religieuze gemeenschap van Anguta Omarov.

Echter dient te worden geoordeeld dat u de verklaarde ernstige vrees voor vervolging geenszins aannemelijk maakt.

Meer bepaald blijken uit uw verklaringen meerdere gedragingen, die zich niet laten verzoenen met de verklaarde ernstige vervolgingsvrees.

Allereerst dient erop te worden gewezen dat de verklaarde ernstige vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten zich niet laat rijmen met uw volgehouden en vrijwillige poging om van diezelfde Russische autoriteiten het Russisch staatsburgerschap te verkrijgen.

Uit uw verklaringen blijkt meer specifiek dat u kort na uw verhuis vanuit Kazachstan in juli 2003 het Russisch staatsburgerschap heeft aangevraagd, maar dat u dit Russisch staatsburgerschap slechts in november 2004 en wel na het betalen van steekpenningen heeft toegekend gekregen.

Gezien u in afwachting van het Russisch staatsburgerschap nog steeds beschikte over het Kazachs staatsburgerschap en zelfs een geldig Kazachs internationaal paspoort in het bezit had, dient het feit alleen al dat u halsstarrig het Russisch staatsburgerschap bleef nastreven te worden aanzien als een blijk van onaannemelijkheid van de verklaarde ernstige vrees jegens diezelfde Russische autoriteiten.

U werd met de onaannemelijkheid van uw verklaringen ter zake geconfronteerd maar slaagde er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden.

U stelde, in antwoord op de vraag waarom u niet met uw Kazachs paspoort de Russische Federatie kon ontvluchten, dat u dat Kazachs paspoort niet kon gebruiken omdat u intussen het Russisch staatsburgerschap had aangevraagd. Wanneer hierover verder werd doorgevraagd, antwoordde u nochtans dat uw Kazachs internationaal paspoort u nog steeds toeliet te reizen buiten Kazachstan.

U hield het er tenslotte op dat u geen risico wilde lopen door het Kazachs paspoort te gebruiken om Rusland te verlaten en dat u verkoos te wachten op het Russisch internationaal paspoort (CGVS II, p. 7).

Deze poging tot verklaring is echter ongerijmd en wel gezien u intussen werd vervolgd in de Russische Federatie, daarbij inbegrepen de in uw ogen onwilligheid in hoofde van de Russische autoriteiten om u dit Russisch staatsburgerschap te verschaffen, dit omwille van

uw religieuze overtuiging (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 8): u verklaarde immers dat de aanvraag van het Russisch staatsburgerschap in zes maanden diende te zijn afgehandeld maar dat deze in uw geval door de bevoegde autoriteiten werd opgehouden omwille van uw religieuze overtuiging, dat de politieagenten die u in januari 2004 thuis hadden opgehaald, uw aanvraag van Russische paspoorten als voorwendsel hadden gebruikt om u naar het politiekantoor te lokken, dat de politiechef de spot had gedreven met uw aanvraag van het Russisch staatsburgerschap, dat u tenslotte na bijna anderhalf jaar het Russisch staatsburgerschap slechts na de betaling van steekpenningen heeft verkregen.

In het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal had u trouwens verklaard niet eens te weten of u uw Kazachs internationaal paspoort nog kon gebruiken om zich buiten de Russische Federatie te verplaatsen (CGVS I, p. 9-10), hetgeen gezien de verklaarde ernstige vrees ten aanzien van de Russische Federatie, een onaannemelijke onwetendheid in uw hoofd te noemen is.

Als verzwarende omstandigheid op dit punt dient erop te worden gewezen dat u niet alleen het Russisch staatsburgerschap betrachtte vanwege dezelfde overheid die u vervolgde, maar van hen daaropvolgend evenzeer een Russisch internationaal paspoort wilde. U heeft zelfs opnieuw een steekpenning betaald om de procedure te versnellen (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 7).

Ter verklaring stelde u dat iedereen een internationaal paspoort aanvroeg, dat een Russisch staatsburger niet naar het buitenland kan zonder een internationaal paspoort, en dat (A. S.), de vervangende leider van uw geloofsgemeenschap, u had gevraagd een Russisch internationaal paspoort aan te vragen (CGVS II, p. 4).

Hiertegen dient te worden gerepliceerd dat u tot u in november 2004 het Russisch staatsburgerschap verkreeg, reeds beschikte over een geldig internationaal paspoort van de Republiek Kazachstan en bijgevolg voordien reeds beschikte over een geldige reistitel. Daarenboven zij gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratief dossier, waaruit meer bepaald blijkt dat de Russische staatsveiligheidsdienst FSB aanvragen van internationale paspoorten dient goed te keuren vooraleer dergelijke documenten worden afgeleverd.

Gezien uw verklaarde vrees jegens de Russische autoriteiten dient het des te onwaarschijnlijker te worden genoemd dat u, die tot enkele maanden voor uw vlucht uit Rusland beschikte over een geldig Kazachs internationaal paspoort, desalniettemin behalve het Russisch staatsburgerschap ook onmiddellijk een Russisch internationaal paspoort betrachtte.

Volledigheidshalve zij in dit kader gewezen op uw verklaring dat alle verklaarde vervolgingen jegens u zich hebben voorgedaan nog voordat u het Russisch staatsburgerschap heeft verkregen, en dat de enige reden waarom u slechts in februari 2004 uw vlucht aanvatte, was dat u voordien nog geen Russisch staatsburgerschap/Russisch internationaal paspoort had (CGVS I, p. 9).

Ter verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw vrees jegens de Russische overheid zij tenslotte gewezen op het feit dat u zeer kort voor uw vertrek uit de Russische Federatie – u leefde reeds ondergedoken in Moskou – nog een Russisch rijbewijs heeft verkregen van de bevoegde lokale autoriteiten in Kasumkent. Uit het neergelegde rijbewijs blijkt meer precies dat dit document werd uitgegeven op 17 maart 2005.

Uw poging tot verklaring voor deze aanvraag geeft alvast geen blijk van een ernstige vrees jegens de Russische overheid.

U stelde dat uw Kazachs rijbewijs aan vervanging toe was, en dat u hiertoe in januari 2005 opnieuw een rijexamen had afgelegd. U verklaarde dat een kennis van u directeur was van een autorijschool. Op de vraag waarom u ondanks uw beslissing de Russische Federatie te ontvluchten, toch nog een rijbewijs aanvroeg bij de bevoegde autoriteiten, gaf u ten antwoord dat er hiermee geen risico gemoeid was, en dat u zich niet als 'constant vervolgd' beschouwde (CGVS II, p.10).

Daarenboven dient te worden gesteld dat uw verklaringen aangaande uw reis uit de Russische Federatie en het daarmee gepaard gaande onvermogen om uw Russische internationale paspoort neer te leggen in het kader van uw asielaanvraag, ongeloofwaardig zijn.

Alvast is het niet geloofwaardig dat u die bijna anderhalf jaar aan het procederen was om het Russisch staatsburgerschap en daarop volgend een Russisch internationaal paspoort te verkrijgen, dit internationaal paspoort twee maanden na ontvangst weer afgaf aan de geloofsgenoot die uw reis uit de Russische Federatie zou organiseren zonder dat u wist waarvoor hij dit paspoort nodig had (CGVS II, p. 4).

U had er niet eens een verklaring voor waarom u vanuit Moskou klandestien zou verder reizen, daar waar u het eerste deel van uw vlucht (een binnenlandse vliegtuigreis van Makhachkala, Dagestan naar Moskou, met reisbiljetten op uw eigen naam) geheel publiek en officieel heeft afgelegd, en dit om reden dat dit sneller en veiliger was voor de kinderen, waarvan de jongste op dat moment ongeveer anderhalf jaar oud was. U legde enkel uit dat (A. S.), de vervangende leider van uw geloofsgemeenschap in Astrakhan, besliste over de modaliteiten van uw reis uit de Russische Federatie en dat u hem vertrouwde (CGVS II, p. 3-4, 6).

Bovendien werd vastgesteld dat u onaannemelijk weinig details kon geven betreffende de concrete reis van Moskou naar België.

Zo wist u niet door welke landen u was gereisd op weg naar België. U herinnerde zich geen enkele plaatsindicatie onderweg, nog van een land noch van een plaats en gaf hiervoor als verklaring dat de chauffeur u had opgedragen geen vragen te stellen en niet naar plaatsnaamborden te kijken. Wat het transportmiddel betreft, wist u enkel dat het een rode personenwagen van het merk Daewoo was, maar u had er geen idee van van welk land de nummerplaat was, en wist u behalve de voornaam niets over de chauffeur (DVZ, vraag 40; CGVS II, p. 5). Zelfs indien de chauffeur u had gevraagd niet naar plaatsnaamborden te kijken of indien de reisroute u niet interesseerde, zoals u ook verklaard heeft (CGVS II, p. 5-6), kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u van een reis in een personenwagen van twee dagen lang, zich vrijwel niets kan herinneren.

Bovendien verklaarde u nergens enige grenscontrole te hebben gezien onderweg, dit ofschoon u toch voortdurend op grote wegen reisde: u stelde dat u steeds op wegen reed met frequent verkeer in beide richtingen, zoals in België het geval is wanneer men naar Brussel rijdt (CGVS II, p. 5).

Wat deze laatste verklaring betreft, dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd. Daaruit blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Dat u over dergelijke wegen als eerder genoemd naar Europa bent gereisd zonder onderweg enige grenscontrole te hebben gezien, laat staan er een controle te zijn ondergaan, kan niet geloofwaardig worden genoemd.

U werd met de onmogelijkheid van de door u verklaarde reisweg geconfronteerd (CGVS II, p.6).

U slaagde er niet in een alternatieve verklaring te bieden voor de vastgestelde ongerijmdheid. U herhaalde slechts dat u onderweg geen grenscontrole heeft gezien.

Gezien de eerdere vaststelling dat u onaannemelijk weinig informatie heeft geboden betreffende uw reisweg, dient sterk te worden getwijfeld aan het door u verklaarde onvermogen om de verklaarde paspoorten aan het CGVS voor te leggen.

Dienaangaande zij benadrukt dat het feit dat u een internationaal paspoort verbergt, kan betekenen dat u een veilig verblijf in de Russische federatie of elders wil verborgen houden. Aldus dient zwaar te worden getild aan deze vaststelling van ongeloofwaardigheid.

Wat de concrete vervolgingsproblemen betreft, werden eveneens enkele vaststellingen gedaan die de aannemelijkheid van de verklaarde vervolgingsproblemen in het gedrang brengt.

Allereerst zij erop gewezen dat u niet het minste begin van bewijs aanbrengt van de verklaarde vervolgingsproblemen.

Verder blijkt dat u over een aantal aspecten van uw probleemrelaas bijzonder vaag bleef in uw verklaringen.

Nadat er in de bevraging werd gepoogd om u meer detail te doen geven aangaande de verklaarde vervolgingsproblemen, moet worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in uw

opeenvolgende verklaringen, maar ook tussen de verklaringen van uw echtgenote en u onderling.

Zo verklaarde u dat u een eerste maal thuis was opgepakt in januari 2004.

Toen er u gevraagd werd een iets concretere tijdsindicatie te geven, bleef u aanvankelijk het antwoord schuldig (CGVS II, p. 8-9). Ook op de vraag of het begin, midden dan wel eind januari was, bleef u het antwoord schuldig. Verwijzende naar de geboorte van uw jongste zoon op 1 februari 2004, werd er u toen gevraagd hoelang voordien u naar uw inschatting thuis was opgepakt. U repliceerde dat het een tot twee maanden ervoor moet zijn geweest. Deze tijdsindicatie verschilt onaannemelijk veel van de tijdsindicatie die uw echtgenote aan dit incident had gegeven. Zij schatte immers dat u een tot anderhalve week voor de geboorte van uw jongste zoon thuis was opgepakt (CGVS (N. A.) II, p. 13).

U werd er verder mee geconfronteerd dat een tot twee maanden voor de geboorte van uw jongste zoon betekende dat u wellicht niet in januari 2004 maar al in december 2003 zou moeten zijn opgepakt. Daarop gaf u aan dat u te snel had geschat, en hield u het erop dat u zich de datum niet herinnerde. Na verdere bevraging stelde u dat u begin januari 2004 was opgepakt, mogelijk op 7 of 8 januari 2004 (CGVS II, p. 9). U werd geconfronteerd met de verregaande discrepantie tussen uw echtgenote en u aangaande de tijdsindicatie van dit incident. U gaf geen verder antwoord (CGVS II, p. 11).

Dat u dergelijk belangrijk incident van de verklaarde asielproblemen niet beter kon situeren in de tijd, niet eens ten opzichte van een belangrijk gegeven uit uw persoonlijk leven, zijnde de geboorte van uw zoon, kan niet aannemelijk worden genoemd.

Ook met betrekking tot de tweede maal dat u van thuis werd meegenomen door de politie werd u bevraagd naar meer details aangaande de afwikkeling van de feiten.

In het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat de tweede maal dat u van huis werd meegenomen, ergens in de namiddag was. Toen er u werd gevraagd te specificeren wat namiddag voor u inhield - er werd het voorbeeld gegeven van de periode van 14.00 uur tot 18.00 uur - gaf u geen antwoord en wilde u niet langer een tijdsindicatie geven. U stelde dat de agenten meestal in de ochtend kwamen en verklaarde niet te weten of het bij dit tweede incident anders was geweest (CGVS I, p. 8). Dergelijke vaagheid is niet aannemelijk.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat dit eerste gehoor door het Commissariaat-generaal plaats had op 3 oktober 2005, oftewel ongeveer een jaar na dit incident. In dit geval kan dan ook bezwaarlijk worden ingeroepen dat door het verloop van tijd een meer nauwkeurige tijdsinschatting niet langer mogelijk zou zijn.

De beide incidenten waaromtrent hierboven ongeloofwaardigheden werden vastgesteld, betreffen bovendien opsluitingen van meerdere dagen.

Gezien de ernst van de feiten kan des te meer worden verwacht dat u hierover met meer detail verklaringen kan afleggen.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (binnenlandse paspoorten, huwelijksakte, geboorteaktes, staatsburgerschapattest, rijbewijs, identiteitsbewijs van Master of sports) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. De documenten bevatten enkel (identiteits)gegevens zonder enige referentie naar de verklaarde asielproblemen.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat ook in hoofde van uw ouders, (V. N.) en (V. R.) (OV 6.204.685), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Verder zij erop gewezen dat uw zuster (V. G. N.), en uw schoonbroer, (G. M. C.) (OV 5.585.045) in maart 2005 de vluchtelingenstatus hebben verkregen vanwege de Belgische autoriteiten.

Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas, en gezien uit uw verklaringen niet blijkt dat u asielfeiten samen met uw zuster of schoonbroer zou hebben meegemaakt (CGVS II, p. 7-8), kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord."

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 december 2008 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov wel degelijk worden vervolgd door de Russische autoriteiten, omdat ze, wegens hun orthodoxe visie op de Islam, met name het Salafisme, worden geassocieerd met de Tsjetsjeense verzetsbeweging.

Hij staft zijn bewering met een aantal stukken.

Hij benadrukt dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov dan ook een sociale groep uitmaken, waarvan alle leden worden vervolgd binnen de Russische Federatie omwille van hun religieuze opvatting.

Hij meent dat dit ook blijkt uit het feit dat de Commissaris-generaal reeds meerdere leden van de gemeenschap van Ayub Omarov, waar onder zijn zus en schoonbroer, heeft erkend als vluchteling.

Hij is van mening dat de Commissaris-generaal de informatie waarover hij beschikt met betrekking tot zijn gemeenschap, bovendien selectief toepast. Hij benadrukt dat de betrokken informatie de nood onderstreept aan een recent onderzoek en stelt dat binnen de Russische Federatie een tendens bestaat om niet-traditionele moslims te vervolgen door hen valselijk te beschuldigen.

Verzoeker vervolgt dat de Commissaris-generaal door zijn onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, de belangrijkste vraag, met name of hij moet worden erkend als vluchteling, niet beantwoordt. Hij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad.

Hij verklaart dat de Russische Staatsveiligheid of FSB hem niet openlijk vervolgt, aangezien hem niets ten laste kan worden gelegd. Hij verduidelijkt dat de FSB louter wil dat hij afstand doet van zijn religieuze opvatting.

Hij stelt dat dit verklaart waarom hem het Russisch staatsburgerschap niet kon worden geweigerd door de Russische autoriteiten. Het feit dat hem dit staatsburgerschap werd verleend, vormt volgens hem dan ook geen negatieve indicatie voor zijn aangevoerde vrees voor vervolging. Hij benadrukt dat hij dit staatsburgerschap bovendien slechts heeft kunnen bekomen door het betalen van steekpenningen.

Hij stelt dat hetzelfde geldt voor wat zijn rijbewijs betreft. Aangezien verzoeker niet openlijk wordt vervolgd, en de overige administraties geen toegang hebben tot de informatie van de FSB, was het aanvragen en bekomen van een Russisch rijbewijs voor verzoeker zonder gevaar.

Hij verklaart dat hij zijn vlucht heeft uitgesteld tot het ogenblik dat hij het Russisch staatsburgerschap verkreeg, omdat hij de Russische nationaliteit wenste te hebben alvorens te vertrekken. Hij voegt hier aan toe dat andere leden van zijn familie ook Russisch staatsburger zijn en de smokkelaar voor zijn reis naar België bovendien Russische paspoorten eiste.

Hij stelt, wat zijn reisweg betreft, dat hij eerlijk heeft verklaard een internationaal paspoort te hebben aangevraagd en bekomen bij de Russische autoriteiten, zodat hij er dan ook geen belang bij heeft om over dit reisdocument te liegen.

Hij voegt hier aan toe dat de Commissaris-generaal het best geplaatst is om te weten dat er honderden erkende vluchtelingen niet in het bezit zijn van een internationaal paspoort omdat de smokkelaars dit paspoort in bezit nemen.

Hij verklaart dat de aanwezigheid van talrijke Russische asielzoekers in België aantoont dat de buitengrenzen van de Europese Unie niet hermetisch zijn.

Aan zijn verklaring dat hij zonder documenten met een passeur naar België is gereisd, moet volgens hem dan ook geloof worden gehecht.

Hij benadrukt dat zowel hij als zijn vrouw, zijn eerste arrestatie thuis situeerden in januari 2004. Hij vervolgt dat het feit dat ze de precieze dag van deze arrestatie niet kunnen aangeven te wijten is aan de stress waarmee een verhoor op het Commissariaat-generaal gepaard gaat en het feit dat zijn tweede verhoor plaatsvond bijna vijf jaar na de feiten.

Hij stelt verder dat het feit dat hij niet kan aangeven of zijn tweede aanhouding thuis plaatsvond in de voormiddag of de namiddag, niet van aard is zijn asielrelaas van alle geloofwaardigheid te ontdoen.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, schendt, en dat hij dient te worden erkend als vluchteling.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaart in Kazachstan en in de Russische Federatie problemen te hebben gekend met de lokale politionele autoriteiten -verzoeker verklaart aangaande zijn eerste problemen in Kazachstan weliswaar dat zijn belagers *“waren in burger”* en dat de *“FSB was in burger”*, maar verklaart onmiddellijk hierna over deze belagers in burger, dat *“volgens mij waren het lokale politiediensten”* (zie verhoorverslag van 3 oktober 2005, p. 5)- wegens zijn lidmaatschap van de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov.

De Raad schaaft zich achter het uitgangspunt van de bestreden beslissing -niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift-, dat *“Voorafgaand zij erop gewezen dat gezien uw Russisch staatsburgerschap uw asielaanvraag dient te worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie. De verklaarde asielproblemen met de autoriteiten van en in Kazachstan kunnen dan ook niet binnen het bestek van deze asielaanvraag in aanmerking worden genomen.”*

De Raad leest in informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en begin 2008 bekomen bij verschillende experts in het land van herkomst (zie administratief dossier, stuk 27), dat de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov als groep, door de Russische autoriteiten niet zozeer wordt lastiggevalen maar enkel in het oog gehouden en gecontroleerd.

Verzoeker slaagt niet in het bewijs van het tegendeel.

De stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift en waarvan de vertaling luidt: “Politie en justitie van de regio Astrachan...”, “Openbaar Ministerie van de Oblast Astrachan – officiële website”, “topstudenten uit Astrachan...”, “Kladschrift”, “Maakt u geen zorgen”, “Andere rechtszaken...” bevatten geen enkele informatie over vervolging als groep, van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov.

Het uitgangspunt van de bestreden beslissing dat *“In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap het slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden”* is dan ook het juiste.

Iedere asielaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Het feit dat familieleden van verzoeker als vluchteling erkend zijn in België, kan dan ook geenszins op zich het bewijs uitmaken dat verzoeker persoonlijk vervolgd werd in zijn land van herkomst.

Uit verzoekers verklaringen (zie verhoorverslag van 21 november 2008, p. 7-8) blijkt bovendien dat hij wel gelijkaardige, maar niet dezelfde problemen kende als zijn zus en schoonbroer in hun land herkomst (zie verhoorverslag van 3 oktober 2005, p. 3; zie ook verhoorverslag van 3 oktober 2005 vrouw, p. 3; zie verhoorverslag van 21 november 2008, p. 8).

Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk nooit samen te zijn aangehouden met zijn zus en schoonbroer en nooit getuige te zijn geweest van de problemen van deze familieleden van hem.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift (zie p. 10) dat hij wordt *“gecontroleerd en vervolgd door de FSB in opdracht van het parket”* geen steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk vervolgd te worden door *“de autoriteiten van de Russische Federatie, lokale autoriteiten”* (zie verhoorverslag van 3 oktober 2005, p. 4).

Uit zijn verklaringen blijkt inderdaad dat verzoeker beweert vervolgd te zijn geweest door de lokale politie (zie verhoorverslag van augustus 2005, p. 11-12; zie verhoorverslag van 3 oktober 2005, p. 6-7, 9; zie verhoorverslag van 21 november 2008, p. 8-9).

De vaststelling dat verzoeker zich tegenspreekt over zijn actor van vervolging, waarover hij verklaarde dat *“ze kenden mij er erg goed”* (zie verhoorverslag van 3 oktober 2005, p. 6), ondergraaft mee de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Deze vastgestelde tegenstrijdigheid heeft ook tot gevolg dat verzoekers bewering in zijn verzoekschrift (zie p. 10) dat hij *“niet officieel vervolgd werd”*, volgens hem de verklaring voor het feit dat hem het Russisch staatsburgerschap niet kon worden geweigerd en hem probleemloos een rijbewijs werd afgeleverd, niet kan worden aangenomen.

De Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing dat *“Gezien u in afwachting van het Russisch staatsburgerschap nog steeds beschikte over het Kazachs staatsburgerschap en zelfs een geldig Kazachs internationaal paspoort in het bezit had, dient het feit alleen al dat u halsstarrig het Russisch staatsburgerschap bleef nastreven te worden aanzien als een blijk van onaannemelijkheid van de verklaarde ernstige vrees jegens diezelfde Russische autoriteiten.”*

Niettegenstaande verzoeker naar zijn verklaringen in de zomer van 2003, januari 2004, mei 2004 en oktober 2004 in aanraking zou zijn gekomen met de Russische autoriteiten wegens zijn religieuze opvattingen (zie verhoorverslag van augustus 2005, p. 11-12), heeft hij immers de Russische Federatie niet verlaten, hoewel hij daartoe beschikte over de nodige reisdocumenten, met name zijn Kazachs internationaal paspoort (zie zijn verklaring tijdens zijn verhoor van 21 november 2008 (verslag, p. 7) dat dit paspoort hem toeliet om buiten Kazachstan te reizen), maar is hij integendeel in Rusland gebleven -teneinde volgens zijn verklaringen, van diezelfde Russische autoriteiten het Russisch staatsburgerschap te kunnen verkrijgen-, en uiteindelijk toch in dit opzet te zijn geslaagd in november 2004, door het betalen van een steekpenning.

Verzoekers verklaring hiervoor in zijn verzoekschrift, met name dat hij de Russische nationaliteit wenste te hebben alvorens te vertrekken, en dat andere leden van zijn familie ook Russisch staatsburger zijn, wordt niet aanvaard.

Het is volgens de Raad in redelijkheid niet aan te nemen dat een persoon die beweert vervolgd te worden door de autoriteiten van zijn land, bij die autoriteiten blijft aandringen om het staatsburgerschap te verkrijgen alhoewel hij in de mogelijkheid beschikt om het land te verlaten. Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij het Russisch staatsburgerschap behoefde om de Russische Federatie te ontvluchten, omdat de smokkelaar voor deze vlucht Russische paspoorten eiste, vindt daarnaast geen steun in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde in dit verband zelfs dat zijn smokkelaar hem vertelde dat hij het land kon ontvluchten met geld (zie verhoorverslag van 3 oktober 2005, p. 10).

De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoekers gedrag niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging.

Ook het feit dat verzoeker het Russisch staatsburgerschap en een internationaal paspoort werd afgeleverd door de Russische autoriteiten, weliswaar door de betaling van een steekpenning, is onverenigbaar met zijn bewering door de autoriteiten vervolgd te zijn geweest.

Verzoeker stelt immers dat zijn *“vervolgingen kaderen in de strijd tegen het terrorisme”* (zie verzoekschrift, p. 10).

Uit informatie vervat in het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 27, derde document) blijkt daarnaast dat alle aanvragen van een Russisch internationaal paspoort worden beoordeeld door de Russische Staatsveiligheid of FSB.

De bestreden beslissing stelt eveneens terecht dat het feit dat verzoeker, alhoewel hij naar zijn verklaringen reeds van plan was te vluchten, nog een rijexamen heeft afgelegd om een nieuw rijbewijs te bekomen, louter *“om een wagen te besturen”* (zie verhoorverslag van 21 november 2008, p. 10), ook niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker legt daarnaast ook ongeloofwaardige verklaringen af over zijn reis naar België.

De Raad schaaft zich achter de motivering van de bestreden beslissing dat *“Alvast is het niet geloofwaardig dat u die bijna anderhalf jaar aan het procederen was om het Russisch staatsburgerschap en daarop volgend een Russisch internationaal paspoort te verkrijgen, dit internationaal paspoort twee maanden na ontvangst weer afgaf aan de geloofsgenoot die uw reis uit de Russische Federatie zou organiseren zonder dat u wist waarvoor hij dit paspoort nodig had (CGVS II, p. 4).”*

De bestreden beslissing stelt daarnaast terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij voor zijn reis naar België geen gebruik kon maken van het internationaal paspoort door hem kort voor zijn vertrek verkregen van de Russische autoriteiten. Hij stelt dienaangaande louter *“nee, dat weet ik niet”* (zie verhoorverslag van 21 november 2008, p. 4).

Uit het administratief dossier blijkt vervolgens duidelijk dat, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, verzoeker weinig details kan verschaffen over de concrete reis van Moskou naar België. De Commissaris-generaal stelt terecht dat *“het niet aannemelijk (kan) worden genoemd dat u van een reis in een personenwagen van twee dagen lang, zich vrijwel niets kan herinneren”*.

Aan verzoekers verklaring dat hij naar België zou zijn gereisd in een personenwagen, over snelwegen, maar daarbij nooit gestopt te zijn voor controle, kan tenslotte geen geloof worden gehecht, gelet op de informatie vervat in het administratief dossier (zie stuk 27, eerste document) waaruit blijkt dat er aan de buitengrenzen van de Schengen-zone strenge identiteitscontroles plaatsvinden.

Verzoekers bewering -tot steun van zijn verklaring dat hij zonder controle de Schengen-ruimte kon betreden-, dat België veel Russische asielzoekers opvangt die volgens hem illegaal of clandestien, de Schengen-grens zijn overgestoken, ontkracht geenszins het bestaan van deze strenge controles, aangezien verzoeker niet aantoont dat deze personen werkelijk illegaal of clandestien, de Schengen-grens hebben overgestoken.

De Commissaris-generaal trekt uit al deze vaststellingen terecht het besluit dat verzoeker naar België is gereisd in bezit van zijn internationaal paspoort, voorzien van een visum, en dit paspoort achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, een houding die de geloofwaardigheid van zijn vrees ten opzichte de autoriteiten die hij beweert te vrezen, ondergraaft.

De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden door de Commissaris-generaal vastgesteld in de bestreden beslissing met betrekking tot de twee aanhoudingen van verzoeker van thuis uit, steun vinden in het administratief dossier; verzoeker verschaft er geen aanneembare uitleg voor. Immers kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium, zelfs enige jaren later, nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Ieder verhoor bij een asieldienst gaat bovendien noodzakelijkerwijs gepaard met stress.

Aangezien deze tegenstrijdigheden kernelementen raken van verzoekers asielrelaas, maken ze zijn relaas ongeloofwaardig.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan verzoekers asielrelaas geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.3. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met name de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, in casu is bereikt.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt zelf over geen gegevens die de toekenning van deze status zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 april 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.